

at klageren har konstateret skaden, påtænkes ikke opretholdt, da bestemmelsen har givet anledning til misforståelser. Det findes at være tilstrækkeligt, at klagen indgives på et tidspunkt, hvor beviset for skaden og dens årsag endnu er til stede. Det kan i øvrigt være forskelligt, hvornår skaden konstateres, afhængigt af stadernes placering i forhold til biavlerens bolig og dermed af, hvor hyppigt biavleren kan tilse bierne. Hvis klage indgives så sent, at bevis for skaden ikke længere er til stede, vil der ikke kunne gives erstatning.

Klagen bør indeholde oplysninger om navnet på ejeren eller brugeren af de arealer, på hvilke afgrøden formenten at være behandlet med giftmidler og således at være årsag til skaden, evt. tillige navnet på den, der erhvervsmæssigt har foretaget sprøjtningen.

De 2 voldgiftsmænd skal derefter i forening snarest muligt vurdere skadens omfang og forsøge at fastslå skadens årsag.

Snarest muligt herefter skal den formodede skadevolder tilsiges til vurderingsforretningen og forhandling om sagen, der ledes af voldgiftsudvalgets formand.

Der påtænkes fastsat regler om beregningen af tabene, hvori vil indgå beregning af tabt honningudbytte på grundlag af tidligere års produktion og sammenligning med andre biavlernes produktion i det år, i hvilket skaden er sket. Prisen forudses at skulle baseres på Danmarks Biavlerforenings vejledende honningnotering.

For så vidt angår frøavlernes tab på grund af manglende bestøvning af afgrøder, forudses erstatningen normalt fastsat til udgifterne til leje af et tilsvarende antal bifamilier. Hvis skaden ikke har kunnet afværges ved sådan leje, fordi det ikke har været muligt at skaffe bifamilier i tide til bestøvningen, kan der blive tale om at beregne erstatningen på grundlag af den mindre høst, som anslås dels på grundlag af producentens tidligere avl, dels under hensyntagen til udbytte i tilsvarende marker på egnen.

Til § 13.

De gældende bestemmelser findes i bisygdomslovens § 1, stk. 1, og stk. 2, 1. og 2. punktum. Forslaget afviger fra disse bestemmelser ved at undlade at nævne de sygdomme, til hvis bekæmpelse

der kan gennemføres offentlige foranstaltninger. Bestemmelsen giver ministeren en generel bemyndigelse til at gennemføre en række foranstaltninger mod farlige bisygdomme. Bemyndigelsen agtes kun benyttet mod farlige bisygdomme, til hvis bekæmpelse der foreligger egnede bekæmpelsesmåder, såfremt disse sygdomme konstateres. På nuværende tidspunkt agtes der således kun gennemført foranstaltninger med *Bacillus larvae* (ondartet bipest), *Aspergillus flavus* (stenyngel), *Acarapis woodi* (midesyge) og *Varroa jacobsoni* (varroasyge) samt i begrænset omfang *Streptococcus pluton* (europæisk bipest).

De øvrige bestemmelser i bisygdomslovens § 1 er ikke medtaget i forslaget. De udeladte bestemmelser vedrører voldgift, som foreslås at skulle bortfalde, således at sagerne behandles ved de almindelige domstole. Bestemmelsen er brugt meget sjældent og så vidt vides har der kun været én voldgiftssag efter bisygdomsloven. Der kan således ikke, som tilfældet er i forgiftningssager, indarbejdes en rutine, og nødvendigheden af at nedsætte en voldgiftsret i hvert enkelt tilfælde medfører, at voldgiftssagen bliver langt dyrere at gennemføre end en retssag ved domstolene. Hertil kommer, at der ikke ved voldgiftssagen kan bevilges klageren fri proces som ved en retssag.

Til § 14.

Bestemmelsen svarer til bisygdomslovens § 1, stk. 1, sidste punktum, idet det er tilføjet, at ministeren kan forbyde indførsel af bier, som ud fra et avlsmæssigt synspunkt anses for uønskede her i landet. Ved krydsning mellem forskellige racer kan der fremkomme særdeles uheldigt afkom, og uden kontrol med parringen, kan en biavler risikere at få et sådant uheldigt materiale.

Til § 15.

Bestemmelsen i stk. 1 om bødeansvar er ny og er indføjet med henblik på tilfælde, hvor forgiftning af bier er forårsaget ved forsætlig eller groft uagtsom anvendelse af giftmidler, der er klassificeret som meget farlige for bier.

Efter stk. 2 vil overtrædelse af bestemmelser efter § 1, stk. 3, § 4, stk. 2, § 5, stk. 4, § 6, § 11, § 13 og § 14 kunne straffes med bøde.